

tænker ikke, at Ministeren vil benegte det, naar jeg siger, at Sordegodser, Tiender, Jæstegaafster, Kirker o. s. v. repræsenterer 6—7 Millioner — fordi man laaner en saadan Storbonde, som Universitetet er — vi vide jo, at det for en ikke ringe Del er gjennem Landbosforholdene, at Universitetet, Kommunitetet, Hospitalet og alt Muligt opretholdes — fordi saadan en Storbonde laaner hos en Kapitalist, Statskassen, nogle hundrede Tusind Kroner, rentebærende og opsigelige, skulde derfor Finansministeren, Kreditor, Kapitalisten, kunne sige: Udlever mig nu Dit Bo, nu skal jeg bestyre det? Hvis der var Mening i dette Raisonnement, saa gad jeg vide, hvor mange Landmænd i Danmark der vilde være, som ikke maatte overlævere Kreditorerne deres Boer til Bestyrelse. Man behøver blot at tænke sig en anden Storbonde, en Godseier, som maatte eier et Par Millioner. Naar han har laant $\frac{1}{2}$ Million hos en Kapitalist, altsaa hvad der svarer til en Fjerdedel af Formuen, eller lad os blot sige 50,000 Kr. eller 20,000 Kr., hvilket nærmere vil være til Forholdet her, skulde saa Kreditorerne kunne sige: Nu er Forholdet indgaaet, nu er jeg berettiget til at overtage Dit Bo, nu vil jeg styre det og have Tilhyn med det? De vilde jo gaa fra Gaard og Grund Alle, og Kapitalister fra Njebenhavn og Ublandet komme og bestyre alle Gaarde i Landet, thi der er vel Saa eller Ingen, der ikke har Prioriteter. Alt dette om den grusomme Finansminister, der vilde sætte sig i Kultusministerens Sted og administrere Universitetet, hvis man optog et rentefrit, opsigeligt Laan til Dækning af Underskudet — nei, det tror jeg ikke paa. Hvad det i Virkeligheden kan være beregnet paa, forstaar jeg ikke. Til Væ for Thinget vil jeg sige, at det ikke kan være beregnet paa det. Nei, saaledes hænger det slet ikke sammen. Vi vide, Kultusministeren ogsaa har Ven i Næsen, og, selv om den Bestemmelse bliver staaende, skal han nok vide at holde Finansministeren fra at ransage Tiender, skal han nok holde fast ved, hvad der har været almindelig Regel hidtil. Det Forhold bør altsaa blive staaende aldeles uforandret, og vi staa saaledes, at vi sige: Den Stilling, vi hævede i 1882, opgive vi ikke paa Ministerens Befaling, fordi han i Aar provisorisk har iværksat dette. Nei, vi sige: Lad det staa uforandret, til Forudsætningen løses. Kom med en Lov om Universitetets Forhold, og lad os drøfte den. Lad Lovgivningsmagten blive entig om den, saa vil der ingen Stade ske, om end Anmærkningen gaar i Løbet med det Samme. Dette vilde jeg foreslaa, men hvad nytter det? Naar saa

mægtige Potentater som Kultusministeren og Finansordføreren staa Side om Side her ligesom ved tidligere Affnit, saa kan det lille Mindretal, det ærede Medlem fra Ods herred (Korsgaard) og jeg, jo ikke vente os Andet end vor forretningsordensmæssige Ret til at udtale modsatte Anskuelser. Det er kun betegnende for, hvorhen vi glide. Og hvad vinde saa de Herrer ved efterhaanden at forlade det ene Standpunkt efter det andet saa i dette og saa i hint Spørgsmaal? Hvad have de opnaaet i de 3 Aar, de have henlevet paa den Vis? Ere de egentlig komne videre? Naar de nu staa foran den 1ste April, er det saa med nogen Forventning om, at den gyldne Uder skal komme efter den 1ste April, som man spaar om, og bliver den saa til Folkethingets Fordel eller paa dets Bekostning? Jeg synes slet ikke, Tiden er til at gaa bort fra det een Gang Bestaaende, saalænge Vilkaarene her i Landet og her i Rigsdagen ikke ere bedre end nu, saalænge de ikke ere heldigere for en virkelig indgaaende Behandling af de paagældende Forhold under en Ledelse, som man har Tillid til, og til hvem man kan betro Resultatet uforandret eller forandret. — Saa er der Vædringsforslaget under Nr. 187 om Museumsbygninger. Der er blevet sagt om dette, at skulde vi nægte andet Bidrag her, saa maatte vi ogsaa gaa videre, og ogsaa negte det ved nogle Bestillingsmænd under Postvæsenet og flere Steder; naar man ikke gjorde det der, saa var det heller ikke rigtigt at gjøre det her. Jeg skal hendele Opmærksomheden paa, at efterat man havde etableret den nye Politik, der gik ud paa at komme overens med det nuværende Ministerium bl. A. om en Finanslov, forsøgte jeg som Ære-Medlem af Finansudvalget at stille Forslag i den Retning. Jeg foreslog saaledes f. Ex. det første Aar, vi kom sammen derefter, ved anden Behandling at udslyde de $33\frac{1}{3}$ pCt. Lønningstillæg til Adjunker og Lærere ved de lærde Skoler, som Aaret i Forveien var blevet bevilget, og som den ærede Kultusminister, uagtet der ingen ordinær Finanslov udkom, dog havde gennemført, og som den ærede Kultusminister da atter foreslog. Jeg foreslog da, som Prøve paa det daværende Folkethings Anskuelse, at Anden Bevillingen til disse skulde stryges. Jeg var nemlig den Gang saa naiv at antage, at Meningen, da dette Tillæg første Gang indførtes, var, at dersom der ikke kom en Finanslov, vilde Folkethinget ikke kunne føle sig bunden derved. Og jeg foreslog endvidere, at anden Bevilling til den polytekniske Lærestiftelse skulde stryges paa lignende Vis, som